

LEJÁRT TERMÉK

még egy kevés, és gátlástalanul fogok viselkedni, természetesen hozta a következő kört, bár inkább kíváncsiságból, minthogy tisztában lett volna azzal, mi lesz. Feltérdeltem a kanapén, az arcához hajoltam, sokáig tartott, mire rájött, hogy meg kell csókolnia. Nem egy nagy volumenű nyelves, beindult csók lett, csak valami tapogatózó, puha egyszerűség. Tetszett, nem vadultam én sem. A nadrágját én gomboltam ki, a harisnyámat én vettem le. Hagyta. Beinvitáltam magunkat a hálószobájába. Kézzel próbáltam életben tartani, ő csak feküdt. A passzivitását látva végül elment a kedvem az egésztől.

– Ne haragudj, fáradt vagyok – mondta, miközben elnyúltam mellette.

– Nézz nekem buszt – kértem, aztán behunytam a szemem a karján fekvé. Már félig aludtam, mikor felkelt a laptopjához. Hajnali három körül érkeztem haza.

Az álomban sorozatot néztünk épp a húgommal, néhány képkockán én látszotam, amint egy lelátóról a focizó fiúknak szurkolok, aztán belemosolygok a kamerába. Mellettem egy ötven körüli, vézna férfi könyökölt hátra a széken, a haja hosszú, szürkés.

– Nem is emlékeztem, hogy te voltál forgatáson – mondta a húgom.

– Én sem, de arra igen, hogy az egyik döbrönte nyáron, végig erről beszéltünk.

Ez egy másik férfi, Lili egy le nem zárt szakítás, akiről sokat beszélgetek vele. Ez kizárja a viszony kapcsolattá alakulását, és azonnal tudom, mikor kell lépni. A legutóbbi találkozáskor a kirohanások Lili felé indulatosabbá váltak, mint korábban. Úgyhogy ez várható volt.

A filmforgatás jelent meg újra, azután, hogy lekapcsolták a kamerát. Mellettem a fickó könyökölt. De már nem a széken, hanem az ágy fehér lepedőjén, reggel, és azt mondta, legyen ez a mi titkunk. Legyen a mi titkunk, visszhangzott a fejemben, miközben kikászálódtam az ágyból. Csak akkor kapott és kiáltott utánam, amikor az ajtóhoz érve rohanni kezdtem. Legyen ez a mi titkunk.

– Újra összejöttem Lilivel.

– Ez várható volt – felelem.

Az előző két napja történt, kedden. Végre felhívott magához Sebestyén. Fél éve dolgozok ezen, sok energiát felemésztett. Most itatott. Az utolsó pohár előtt szólaltam, hogy

Nem sírom el magam, gyorsan beszélni kezdek, mennyire örülök, hogy szépen sikerült az utolsó alkalom, egyetért persze, egy szappanbuborékhoz hasonlítja, ami gyönyörű, de nem lehet rá birodalmat építeni. Furcsa képzavar, nem vagyok benne biztos, hogy jól értettem, de inkább elindulok. Már tudom, hová megyek ezután.

61

Falépcsőn rohantam lefelé, a kanyarnál átbújtam a lécek között, és leugrottam, út közben elkapva a lejjebbi korlát léceit, majd nem túl nagy távolság után földet érve szaladtam tovább, kint vagyok. De most már egy nő is üldözni kezdett. Talán a menedzser.

Szia. Ennyit írok, fél óra múlva jön a válasz, hogy hali, mi újság van. Ő már komolyabb szeretőm, nem olyan elfuserált, meghatározhatatlan ügy, mint a másik kettő. Kertelés nélkül írom, hogy fél óra múlva a lakása környékén leszek, ő meg kéri, vigyek valami ennivalót. Veszek mellé bort is. Örülök, hogy feltűnő, csinos ruha van rajtam, smink, jól nézek ki. Igaz, ő pizsamában fogad. Nem támad le, ahogy szokott, fröccsöt készít, füvezünk, beszélgetünk. Aztán végigfekszik az ágyon és arról beszél, mennyire szexi lenne, ha most fölé hajolnék, és igazi dominaként irányítanék mindent. Sajnálom, de a büszkeségemet eljátszottam már azzal, hogy én írtam rá. Ennél többet nem kezdeményezek. Játékot játszunk, ugye az sem kezdeményezés, ha leveszem ezt, és te leveszed azt, természetesen nem. És az sem, hogy most így rakom a lábam, és az sem, hogy most ezt csináljuk. Aztán hirtelen megáll, kér, hogy pihenjünk, majd kimegy a mosdóba, hányni. Utalt rá korábban, hogy nem ez az első cigi neki, de ő a szénsavas üdítőt okolja, nekem mindegy. Visszajön, bebújik az ágyba, magára húzza a takarót. Mögé fekszem, a hátát simogatom, mert mesélte, hogy ez megnyugtatja. Félig anyának érzem magam, jól esik vigyázni rá.

Egyszer csak megmozdul, meg is fordul, aztán újra csókolózunk, szeretkezünk kifáradásig. Egyikünk sem élvez el, de közeli, meghitt élmény. Aztán csak fekszünk egymás mellett.

– Ugye most már ezek után itt alszol? – kérdezi. Nem válaszolok. Tanulnom kell még másnapra.

A szokásos tusa kezdődik, ő szorosan ölel, miközben én úgy teszek, mintha indulnék, visszahúz. Felvidít, hogy ilyenkor így ragaszkodik hozzám, visszafekszem mellé, én sem akarok indulni, de tudom, meg is mondom neki, hogy ha itt aludnék, akkor nem tudna többé levakarni magáról. Kapcsolatot akarnék. Nevet, azt mondja nem baj, csak maradjak.

– Amúgy örültem, amikor írtál, mert le akartam zárni ezt az egészet – mondja hirtelen –, de most ez teljesen átfordult bennem.

- A fű meg az alkohol. Reggel kijózanodsz, és már nem lesz így. Öltözködni kezdek.
- Még így sem maradsz? – kérdezi.
- Felhúzom a harisnyámat is.

62 – Búcsúként nem. Csak ha van jövője a dolognak.

Álmomban tudtam, hogy ez most emlék. Meglepődtem, milyen tiszta, nem koptott el az évek során. Ahogy megkerültem a házat, minden részletet felismerem. Az út menti fák körüli alacsony, barna léckerítést. Balra a kicsi játszóteret piros csúszdával. És az utcatáblákat is láttam, mindegyiket pontosan a helyén minden bizonytalanság nélkül. Kirohantam a betonra. Ahogy a fehér, szaggatott elválasztóvonal helyére értem, balról belém kapott a szél. Az erős lökéstől a magasba repültem, szélirányba fordulva száguldottam el a túloldali házak között, egyre magasabbra emelkedve. Megmenekültem, azt hiszem.

Csukott szemmel fekszik az ágyban, az íróasztalon ott a kulcs, amivel kinyitgathetem magam, felmarkolom, aztán megállok. Nézem az asztalt, a falat. Aztán a tükrös szekrényt a ráakasztott ingekkel, a hármaskörű harangvirág alakú lámpát a plafonon, a karácsonyfaéggők füzérét az ajtónál, aztán újra őt, és az ágyat. Közelebb megyek hozzá, a takarón keresztül ügyetlenül megsimogatom a lábát. Kinyitja a szemét.

– Azért rossz lesz nélküled – mondom még, miközben kilépek a szobából. A bejárati ajtóban ügyetlenkedem a kulccsal, meg a cipőfelvétellel, nem jön utánam. Az ajtót csak behajtani tudtam. A tekintete, amit a kilépéskor vetett rám, a kapuig kísér. Soha nem nézett még ennyi haraggal.

Repülés közben figyeltem, ez már nem emlék. Alattam, a házak után egy füves térség tűnt fel, először egyszerű rétnek néztem, aztán temető lett belőle, mi más, azon túl már az erdő. A végében romos, félig leomlott kőfal, felé igyekeztem a levegőben, fölé érve megnyugodtam, és magasabbra emelkedtem.

Másnap egy előre megbeszélte találkozóra kell mennem a másik szeretőmhöz. Már múlt héten kifejtette, hogy szeretne velem továbblépni, legyünk kapcsolatban, kell egy stabil pont az életében. Ismerem az érveit, szerinte nem-hogy nem baj az elképesztő különbözőségünk, de még jó is, hiszen így tanítani tudjuk egymást. Én lazítani, ő pedig rendszerezni a dolgait. Nekem erre nincs energiám.

Mikor megérkezek hozzá, feszültnek tűnik, kérdezem miért, de aztán mikor belépek a lakásba megértem, válasz nélkül is. A szokásosnál is durvább rendetlenség fogad. Egy hónappal korábban készített a látogatásomra egy kis sólámpából, gyertyából, kövekből, tobozokból összeállított kis csendéletet,

eredetibb, mint a rózsaszirmok. Ez még mindig ott áll a szoba egyik szélén, a sólámpa is ég, holott a kövek és termések közé már beette magát az egyhónapos kosz. Nincs hova tennem a táskám. A zsebkendőkkkel, kacatokkal telezsórt ágyra kerül végül, az összegyűrt ágynemű mellé.

– Segítek rendet rakni. Mondjuk azt a részt – mutatok a legna- 63
gyobb szemét és ruhakazalra a szoba közepén.

Nem lelkes. Csak fél óra maximum, teszem hozzá, mire döbenten rám mered. Teát főz, zenét rak be, aztán nekilátunk. Negyedóra sem telik el és a kupac helyén porszívózik csodálkozva. A halom alatt egy fotel bújt meg, arra pakolom át a táskám, hogy az ágyat is rendbe rakjuk. Egy párnára ülök a földre utána, a tea még gőzölög, kortyolgatva nézek körül, a szoba közepén lévő fegyelmezett tisztaságra. Ő a rend és a rendetlenség háttérán ül, a sólámpánál. Egyesével szedegeti ki a köveket a koszból, és teszi a tiszta részre, új alakzatba. Elnézem, ahogy elmélyülten dolgozik, mint a kisgyerekek játék közben.

Azon gondolkodom, lehet, hogy most kezdtem el felnőni. És ezért nem fáj már annyira lezárni a sehová sem vivő kapcsolatokat.

De azért bárcsak ne kéne megmondanom neki. Jó ülni ebben a szobában és csendben teázva figyelni a körülöttem zajló dolgokat.

Minden más alakot vett fel ezután. Alattam vörös-rózsaszín színű pengeéles sziklák. A meredélyek kör alakú, kráterszerű képződményt alkottak, mellettük balra éles hegycsúcs. A sziklák kopárak voltak, alig-alig akadt rajtuk növény. Szemben velem, ahonnan repültem az alsó almafáink álltak. Nem esett nehezemre megérteni, már az álomban felfogtam, hogy udvarunk az életem. A kopár hegyvidék a kiscsapályánk helyét foglalta el, és elnyúlt egészen a veteményesig, egy kicsit azt is bekebelezve. Feljebb emelkedtem, fent az almafák fölött megjelent a hegy, a hegyen a kivilágított Apátság, bár még nappal volt.

Abbahagyja a pakolászást, odatérdel elé, megölelem, ahogy szoktuk, percekig, hosszan. Aztán csak ül velem szemben, fogjuk egymás kezét. Tudom, hogy eljött a pillanat, de képtelen vagyok rászánni magam.

– Mire gondolsz? – kérdezi, akaratlanul is elindítva a lavinát. Hosszú, nagyon hosszú és önismétlős beszélgetés kezdődik, végül elfáradok, megunom az egészset, és szedelődzködni kezdek, bár látom rajta, hogy még mindig nem érti, nem hiszi el, hogy komolyan gondolom.

Megfordultam, hogy lássam a mögöttem lévő részeket is. Az erdő vékony sávja mögött ismerős és ismeretlen dombok, hegyek emelkedtek összekeveredve. Lenéztem a kopár, vörös sziklákra is. A kráter vízzel telt meg, tóvá alakult.

Süllyedni kezdtem ezalatt, az almafák szintjére megint. A lehajló lombok és törzsek közti nyíláson át láttam a házat. Az oszlopos tornác sötétlő boltívét pillantottam meg, mielőtt felébredtem.

64 Az ajtóban állva még egyszer megölel. Szorosan hozzá bújok, átadva magam, hiányozni fog.

– Látod. Erre gondolok. Ez az. Amikor mind a ketten megengedjük egymásnak. És ilyenkor azt érzem. Ez annyira szép, ezt nem lehet csak úgy elvenni.

Szakadozottan beszél. Hátrébb húzódom, hogy az arcába nézhessek. Látom, ahogy könnyek gyűlnek a szemébe.

– Vigyázz magadra – mondom, mert ezt illik, és már sietek is le a lépcsőn, nem nézek vissza, mintha ez a filmbe illő giccs tompítana a kegyetlenségemen. Lefelé menet még azt hiszem, sírni fogok, de képmutatás lenne. A kaput kinyitva a másnapi beadandón jár az eszem, meg azon, hogy vajon nem kések-e el a színházból. Egyedül megyek oda, természetesen, megsza- badultam mindegyiküktől, a többi ügyeim már nem komolyak.

Csak éjszaka lesz rossz kicsit, amikor felébredek.

Amikor felébredek a pánikroham a szokásos módon jön rám, de most egészen enyhén. Sötét, levegőkapkodás, halálfélelem. Aztán odafigyelve mélyeket lélegzek, vizet iszom, mélyre bújok takaró alá a melegbe, és elmúlik.

